

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **A. A.**
státní příslušnost Tuniská republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2025 č. j. OAM-113/VL-VL12-VL14-Z-2025, o zajištění

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 16. 5. 2025. Žalobce namítal, že v napadeném rozhodnutí absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí žalovaného k závěru, že nebude s příslušným orgánem veřejné moci spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní rozhodnutí o vyhoštění. Důvodem jeho zajištění má být existence oprávněných důvodů se domnívat, že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se vyhoštění. S tím zásadně nesouhlasí. Navíc proti správnímu vyhoštění podal odvolání. O mezinárodní ochranu skutečně stojí, ostatně i sám žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že nelze vyloučit budoucí potřebu rozhodovat o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu „standardně“, z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu, a že není možné a priori předjímat nedůvodnost žádosti o mezinárodní ochranu.
2. Stran možnosti uložení zvláštního opatření žalovaný postupoval nezákonně, neboť nedostatečným způsobem zhodnotil možnost jeho uložení, navíc ignoroval většinu jím uváděných skutečností a rozhodl v rozporu se správním spisem. Nelze pominout, že se nacházel na území ČR poprvé a provinil se pouze několikadenním nelegálním pobytem. Takovou osobu nelze považovat za nespolehlivou pro uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Zdůvodnění možnosti uložení jednotlivých druhů zvláštních opatření se žalovaný dotknul pouze okrajově. Žalovaný je přitom povinen při rozhodování výslovně, přehledně a logicky vysvětlit, ze kterých konkrétních skutečností vyplývá obava, že se cizinec bude chovat do budoucna protiprávně, tedy jak konkrétně ohrožuje bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, a až na základě těchto pregnantně vyjádřených a pojmenovaných obav pak může učinit závěr, že je nezbytné přistoupit k zásahu do osobní svobody. Nelze připustit paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců, kdy příkladem takového přístupu je právě napadené rozhodnutí, dle něhož je důvodem k zajištění fakticky pouze již to, že se nacházel na území České republiky nelegálně. Žalobce zdůraznil, že zde nepáchal žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Vyslovil názor, že posoudil všechny skutečnosti týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR. Z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. V napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců stanovených § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný zdůraznil, že do České republiky žalobce naposledy přicestoval 2. 1. 2025, přičemž zde pobývá bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn a svého nelegálního pobytu si je vědom. 26. 1. 2025 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Přitom nevyplývalo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením a umístěním do zařízení pro zajištění cizinců, když do ČR přicestoval již 2. 1. 2025. Žalovaný zdůraznil, že žalobce po svém odjezdu z vlasti a před příjezdem do ČR dlouhodobě pobýval ve Francii, a to nelegálně a nelegálně tam pracoval, přičemž již i tam mohl přistoupit k podání žádosti o mezinárodní ochranu. To však neučinil. Na základě

výše uvedených skutečností má správní orgán jednoznačně za to, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice bylo motivováno pouze snahou žalobce jakkoliv zmařit nucený návrat do vlasti. Sám žalobce žádné relevantní problémy ve své vlasti neuvedl, naopak, jakékoliv hrozby ve své vlasti výslovně vyloučil s tím, že se tam může vrátit.

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žádný z účastníků nenavrhл nařízení jednání, a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend, Valtice bylo vydáno rozhodnutí č. j. KRPB-19088-31/ČJ-2025-060027-SVZ ze dne 26. 1. 2025, jímž byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů. Rozhodnutím ze dne 26. 1. 2025 č. j. KRPB-19088-28/ČJ-2025-060027-SVZ bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce, a to na dobu 3 let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení ve věci správního vyhoštění žalobce dne 26. 1. 2025 uvedl, že je svobodný, bezdětný, nemá žádné zdravotní problémy. Z Tuniska vycestoval 18. 7. 2022 letecky do Francie, tam zůstal a bez povolení pracoval. Svou pobytovou situaci tam vůbec neřešil. Dne 2. 1. 2025 přicestoval autobusem přes Německo do České republiky, odkud již nevycestoval. Následně byl dne 24. 1. 2025 po potyčce v baru odvezen na policejní služebnu. Sdělil, že neoprávněného pobytu na území České republiky si je vědom. Do Evropy šel za lepším životem. Neví, kde v ČR bydlí, svou adresu pobytu často mění. K České republice nemá žádné vazby. V návratu do vlasti mu nic nebrání, nehrozí mu tam žádné nebezpečí a může se tam vrátit. Jediným důvodem, proč z Tuniska vycestoval je ekonomický důvod, zlepšení života. Dne 27. 1. 2025 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky.
6. Předmětem přezkumu je rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu jako žadatele o mezinárodní ochranu, a v souvislosti s tím posouzení možnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 téhož zákona.
7. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
8. Podle ust. 47 odst. 2 téhož zákona, ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

9. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
10. Soud zastává názor, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí v dostatečné míře vypořádal s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu a sdílí jeho závěry, že o neúčinnosti zvláštního opatření svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu České republiky bez jakéhokoli oprávnění k pobytu, ale také jeho zcela účelové jednání spočívající v tom, že mezinárodní ochrany se začal domáhat teprve po svém zadržení Policií ČR a zajištění za účelem realizace správního vyhoštění. Žalobce ihned po vstupu na území České republiky měl nepochybně možnost na policii požádat o udělení mezinárodní ochrany. S ohledem na výše uvedené okolnosti je nutno dospět k závěru, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám by tento krok v ČR neučinil. I dle názoru soudu propuštěním žalobce ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a v případě žalobce nelze rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Zajištění není svévolné a před vydáním napadeného rozhodnutí byly hodnoceny potenciální alternativy k zajištění. Dle názoru soudu existuje důvodná obava, že by žalobce v případě, pokud by jeho osobní svoboda nebyla omezena, nadále nerespektoval své právní povinnosti a vyhýbal se kontaktu s orgány veřejné moci. Zajištění žalobce proto soud považuje za zcela přiměřené účelu, který sleduje. Žalovaný vzal v potaz veškeré individuální okolnosti žalobcova případu.
11. Co se týká délky zajištění, pak dle § 46a odst. 5 zákona o azylu, ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů. V projednávaném případě byl žalobce omezen na osobní svobodě na dobu 140 dnů, tedy nikoli v maximální zákonné lhůtě pro omezení osobní svobody, jak žalobce v žalobě namítá. Důvody délky zajištění žalovaný podrobně popsal na str. 4 až 5 napadeného rozhodnutí, a to s ohledem na nároky azylového správního řízení. Soud považuje rozhodnutí za náležitě odůvodněné, aby bylo možné přezkoumat, zda žalovaný nepřekročil meze správního uvážení nebo správní uvážení nezneužil. Krajský soud dospěl k závěru, že nic v napadeném rozhodnutí ani ve spisech nevyvolává pochybnosti o tom, že by žalovaný překročil nebo zneužil meze správního uvážení. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na konkrétní a specifické okolnosti daného případu, na základě kterých rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, a vzhledem ke všem těmto okolnostem, jak jsou detailně uvedeny v napadeném rozhodnutí na str. 4, dospěl k závěru o nutnosti vyslovit povinnost žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců po dobu 110 dnů. Tato doba odpovídá též požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu klade článek 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy.
12. Soud uzavírá, že žádné z žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn a odpovídá okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobce a ze zjištění Policie České republiky. Rozhodnutí žalovaného je taktéž přesvědčivě odůvodněno.

13. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu. Soud proto žalobu vyhodnotil jako zcela nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
14. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 25. 2. 2025

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně